

Ἀνδρέας Δ. Νικολάρας

ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ(*) ΤΗΣ «ΧΑΙΔΕΜΕΝΗΣ»

ΥΠΟ

ΑΝΔΡ. Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑ.

Τὸ κύμα ποῦ ἀφροκοπᾷ εἶν' ἀπὸ τῇ γυναῖκα
πολλαῖς φοραῖς πρὸ σπλαγχνικό· ἀνάμεσα πελάγῃ
πετᾷ τὸν νηρό μας, κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα μεριά τὸ βγάλει.
σάν νά λυπᾷτ' ἡ θάλασσα νά φάγῃ τέτοια νηάτα...
Ἄνοιέ' ὁ νηὸς τὸ βλέφαρό ἀπὸ τῇ ζάλῃ τέλος,
καὶ σάν εἶδε τῇ θάλασσᾳ ὅπου τὸν εὐσπλαγχνίσθη,
μουρμούρισε στενάζοντας ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα..
«εἶδα μὲ σπλάγχχνος τὰ θεριά, τῇ θάλασσᾳ μὲ σπλάγχχνος,
καὶ μόνε γνώρισ' ἄσπλαγχνη τὴν ἄπιστη γυναῖκα!...»
Τὸν πῆρε τὸ παράπονο κι' ἀρχίνησε τὸ κλάμμα..
Καὶ κλαίει, κλαίει· κλάψε, νηέ, νά βγῇ ὁ πόνος ἔξω.
Ὅσο σὲ τρώει στὰ σωθικά, τὸ μάτι σου θολώνει,

(*) ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Οἱ παρατεθέντοι στίχοι, τίως ἀνέκδοτοι, ἐφιλοτεχνήθησαν ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ φίλου ποιητοῦ ὧς καλλιτεχνικωτέρα συμπλήρωσις τοῦ δρασεροῦ καὶ εὐώδους εἰδυλίου τοῦ «Ἡ Χαῖδεμένη», ὅπερ τοσοῦτον γνωστὴν καὶ προσφιλεῖς ἐγένετο ὑπὸ τῶν φίλων τῆς συγχρόνου ποιήσεως.

καὶ βλέπεις μαύρη, σκοτεινὴ τὴν ὁμορφίαν τοῦ κόσμου....
 Χύνε ποτάμι δάκρυα· ἄσ' τὴν καρδίαν νὰ βρέξῃ
 τὴ φλογισμένη της βροχὴ ἀπ' τὰ καυμένα μάτια!
 Σ' αὐτὸ τὸ δάκρυ πῶρχεται ἀπὸ ψιγὰ σὰν χάρις,
 λὲς ξεθυμαίνει ἡ ψυχὴ κι' ὁ πόνος ξελαφρώνει....

Σὲ φλογισμένα σύγνεφα ὁ ἥλιος βασιλεύει,
 καὶ λάμπ' ἡ δύση στὰ βουνὰ ποῦ λὲς φωτιὰ νὰ ἦναι....
 Ῥίχτει ὁ ἥλιος πρὸς τὴν γῆ τὴν ὕστερη ἀχτίδα,
 καὶ ἄλλαις λύπαις καὶ χαραῖς ἀντάμα χαιρετάει....
 ναί, ἄλλαις λύπαις καὶ χαραῖς· πόσοι αὐτὴ τὴν ὥρα
 ξένοιαστοὶ μέσα στῆς ζωῆς τὸν κῆπο ξεφαντώνουν,
 καὶ πόσοι πάλι πρὸ πολλοί, μὲ τὴ γλυκειὰ ἐλπίδα
 σύντροφο μόνε ἀχώριστο, μερόνυχτα τοῦ κάκου
 νὰ 'δοῦνε πρᾶμα μιὰ φορὰ προσμένουν τ' ὄνειρό τους!
 Ψεύτρα ἐλπίδα! πάντα νηά, χαρούμενη κυττάζεις
 ποῖος πάσχει, κι' ὅλη προθυμίαν, παρηγορίαν γιερμάτη,
 βάλαμο χύνεις σταῖς πληγαῖς ἀλλὰ δὲν ταῖς γιαιτρεύεις....
 Ὡς καὶ στὴν ὕστερη στιγμή τὴ φοβερὴ ἐκείνη,
 ποῦ πλέον βλέπομε τὴν γῆ μὲ μάτια θολωμένα,
 καὶ τότε ἀκόμη ἔρχεσαι χλωμή, συγνεφισμένη,
 τὸ «κατευόδιο» νὰ μᾶς πῇς σ' ἄλλῃ ζωὴ ἀπάνω.....
 Ψεύτρα ἐλπίδα! Ὁ·ειρο σ' ἀγρυπνισμένα μάτια!
 Κι' ὅμως ἂν ἔλειπες καὶ σὺ ἀπὸ τὸν ψεύτη κόσμο,
 σὲ τί σκοτάδι φοδερὸ ὁ ἄνθρωπος θὰ ἦταν!

Ἀκόμα εἰς τὸν οὐρανὸ δὲν πρόβαλαν τ' ἀστέρια,
 ἔσθυσε πλέον ἡ φωτιὰ ποῦ ἔλαμπε στὴ δύση,
 κ' ἔγειναν στάχτη καὶ καπνὸς τὰ σύγνεφα ποῦ καῖγαν....
 Κοιμᾷτ' ἡ θάλασσα γιολί, καὶ στ' ἄλμυρό της στρῶμα.
 ὅλος καμᾶρι ὁ οὐρανὸς ξεπλύνει ταῖς φτερουγαῖς,
 καὶ βλέπεις ἄλλον οὐρανὸν τὴ θάλασσα ποῦ λάμπει.
 Θεέ μου! τί πανόραμα ἡ φύσις! τί μυστήριον!
 Ἐρρίψε ὁ νηὸς τριγύρω του μία ματιὰ καὶ βλέπει
 Ὅλη αὐτὴ τὴν ὁμορφίαν νὰ τοῦ γελᾷ μὲ χάρι.
 σὰν νὰ τοῦ λέγῃ «ζῆσε, νηέ, κ' εἶν' ἡ ζωὴ ὀλίγη,
 γιὰ νὰ λατρεύσῃ ὁ θνητὸς τὰ θεϊκὰ τὰ δῶρα!...»
 Τὸ κλάμμα λὲς καὶ τοῦδωκε ἀνάσα μέσ' στὰ τὰ στήθεια,
 κι' ἀγάλλ' ἀγάλλ' διάδθηκε νὰ πάρῃ 'λίγο θάρρος..
 Ἡ ψεύτρα ἐλπίδα στὴν καρδίαν τί τάχα νὰ τοῦ λέγῃ,
 κ' ἔχει τὸ μάτι ἑάστερο καὶ πρόσχαρὴ τὴν ὄψιν.....